

Peter Bjørn i 'Far Bjørns forsvindelse'

Af Kenneth Christiansen

Det var en halvmørk og stormfuld aften i Bakkeskoven. Bjørnen Peter havde arbejdet hele dagen med at samle brænde til at holde familien og vennerne varme, og imens havde hans mor forberedt festmåltiden som skulle mærkere enden på vinteren og starten på de lysere og varmere dage. Alle i Bakkeskoven gik og glædede sig, for alle viste at Peters far havde brugt måneder på at forberede en overraskelse for skovens beboere. Selv den sure ugle Åge, der ellers altid holdt sig alene, sad oppe på grenen med julelys i øjnene.

Så kom tiden endelig som alle havde ventet på. Dyr dukkede frem fra nært og fjernt. Selv de små fugle som endnu ikke kunne flyve, fik på mirakuløs måde humpet sig af sted. Peters mor stod i døråbningen til hulen og bød alle velkommen. Ca. en halv time efter at solen var gået ned var alle kommet. Det vil sige, alle undtagen én.

Alle ventede spændt, men Peters far dukkede ikke op. Peter undrede sig og valgte at gå over i skuret for at se hvor han blev af. Peter kæmpede sig over i skuret til stormens modvilje, men hans far var der ikke.

Der var død stille og selv petroliumslampen var brændt ud. Peter ledte alle veje; bag døren, under borden, men Far Bjørn var væk. Da hørte Peter en lille piben fra under den gamle kost. Peter stivnede, og havde det ikke været for den farlige storm, var han styrtet tilbage til hulen. Peter fattede sig mod og flyttede stille kosten til side. Under kosten sad en lille mus med rædsel i øjnene. Det nærmest så ud som om den havde set et spøgelse.

Peter tog musen op og da den var faldet til ro, fortalte den Peter at hans far var blevet ført bort af to mærkværdige dyr som den aldrig før havde set. "Mennesker", tænkte Peter, og gysede. Musen fortalte at de havde talt om en 'gammel mølle', men mere huskede den ikke. "Den gamle mølle", ja, den havde Far Bjørn ofte talt om. Den lå efter farens fortællinger længere oppe af åen i det farlige menneske-besatte område. Der hvor ingen af skovens dyr nogensinde turde sætte deres fødder.

Nu bankede det på døren. Dét var de andre. De havde undrede sig over hvor Peter blev af. Peter fortalte den skrækkelige historie og alle blev straks enige om at bygge en tømmerflåde ud af det brænde Peter i dagens løb havde samlet sammen. Som sagt, så gjort. Når skoven stod sammen kunne man gøre alt.

Stormen var heldigvis blevet mindre og det lykkedes skovens dyr at få tømmerflåden i vandet. Det blev en farlig færd, men frem ville de. En time senere fik Peter øje på møllen. Peter så sig godt omkring, men det så ikke ud som om at der havde været mennesker i området i årevis.

Dyrene lagde til kaj og tog sig mod til at redde Far Bjørn. De fleste dyr så bange ud og det gik op for Peter at det kun var ham som turde åbne døren. Da Peter åbnede døren blev han mere overraskelse end nogensinde før: Der stod Far Bjørn, men han var ikke allene. Ved siden af ham stod også Peters elskede bedsteforældre, som han havde savnet hver eneste dag, siden de for fem år siden rejste til Australien. Musik startede og det gik op for Peter at alle skovens beboere havde planlagt at overraske Peter i månedsvis. Tårde rendte ned af Peters kinder. Hans venner havde givet ham en dag som han aldrig ville glemte, og endelig var hele familien samlet igen.

Det blev en vidunderlig aften og alle dyrene nød at lytte til Peters bedsteforældres beretninger om det fjerne Australien. Men en ting var sikker, det var i skoven de alle hørte hjemme.

Sammen kunne de gøre alt.